

Cantem la calor i l'istiu aclaparant, i en ell la magnífica revelació.

Cantem els escots precisos i els descobridors del tirant mitg caigut.

Cantem les «pecas» en el preludi harmoniós d'una esquena incògnita, i la vacuna en lo alt del braç nu sota la mànega curtíssima.

Cantem els vestits flotants, i les robes vaporoses...

Les mitjes transparents...

Oh! la cançó pagana als presents del temps actual, en el sol d'infern o en la frescor dels vespres.

Escots i braços...

¡Quantes vegades hem pensat que si a la Venus de Milo volguessin completar-la amb uns braços dignes del seu conjunt, a Figueres podria escollir-s'hi abastament i a discreció.

¡Quantes vegades contemplant els escots, hem sentit tota la frisança d'un amor novell...

Istiu, magnificència, força, revelació, tot es sinònim.

Pero Deu meu! i quina manera d'acaparar els bancs de la Rambla aquestes parelles amorosides!

Nosaltres recordem que en els temps, ai! llunyans, de les nostres joventuts, els festejans voltaven pels carrers fins a les vuit i sols a darrera hora es deixaven caure pel passeig.

Ara no. ¡Com cambien els temps!

I lo bo es que quan un hom vul sentar-se no pot trobar ni un lloc. No perquè no n'hi hagi, sino perquè un banc, amb una sola parella que tingui, es com si estés tot ocupat.

¡Qualsevol hi va a destorbar l'idil·li, i a sentir les mil melositats i dolçors que es diuen mirant-se al blanc dels ulls!

Tindriem por d'agafar cucs amb tanta dolçaina.

O sinó que ho diguin les parelles C.m.t R.d., C.p.l.l.r.s-C.st., Maria-P.ch, M.r.v.tll.s-S.ñ.r, etc. etc. i tantes altres que sota els plátans exhuberants, respiren perfum d'amor i de quित्रà.

*Mai farà discursos bons
qui s'atipa de cigrons.*

MOSSEN BALDIRI REXACH.

Hem rebut la carta següent:

Som moltes les que ens interessa en Miquel, aquell noi del carrer Nou, el legant, de caminar temorós que cada dia entre dues i tres passa pel carrer d'en Prat de la Riba, segons sembla per anar a aprendre el francès. Aixís ens agrada, que estudiï; més, també desitjariem contar-lo entre nosaltres en les ballades de carrers. Hem sabut que, per la seva part el noi ja hi vindria, però sembla que els seus protectors, quan ell desitja venir amb nosaltres, li claven unes entrades d'arriades que el deixen «garrativat». Sembla es

no vullia recordar-se de quan ella
i veniu a la Rambla...
totes preses d'il·lusió...

Us esperarem, eh?

Aneu'hi Miquel.—Nota de la Rambla

Monserat F.r.c.d., Monserat la bella, encantament i admiració nostra,

Deixeu-vos dir que teniu un somriure que a nosaltres s'ens figura blau cel, d'espiga madura, d'espiga ondulant enternidora...

Junt amb la Gloria, feu la parella d'un poema imaginari amb caires de regust d'elegia. Ambdues rosses, us contemlem ben sovint i l'encís que reflexeu. Sou germanes en l'estètica.

I si algun dia, quan passejem hem pogut veure encare la vostra tornar-nos'en a casa tenim la de què finim la jornada d'una

*Una cosa es l'Arquitectura
I l'altra l'Agricultura*

Fa alguns dies que la Pilar sardana al Cassino, relliscà i at fustes molles.

Nosaltres, que en aquell moment vem contemplant, tinguerem Liuis Tafaner sobretot, s'emocionà tant, que guerem de retornar-lo amb una tikon.

Però el nostre espant s'esvaí veure que la xamosa moreneta tejar com si rés.

Hi ha una noia rossa, d'un dels menats de Figueres, que té, al nostre una lleugera semblança de traços amb la gran Mistinguet.

El seu tipet, és prim i lleuger va amiga bruna que sempre va amb ella.

Però escolti, T.n., veus indiscretes «susurrans» que hi ha un viatjant que es decanta i que aviat pendrà bitllet-abono per a venir cada diumenge.

Serà veritat?

En el pròximo episodio lo sabrem.

*Salud, diners i bon sol
ho desitja qualsevol
ei! si no és un mussot.*

MUSSOLINI.

Hem de felicitar calorosament (el temps s'ho porta) a les quatre paelles i noves dansaires que